

Vajon a kicsi fűtyivel,
vagy anélkül születik?
Föl lehet rá készülni... ..
Mindennel. Alaposan.

Sajátos... Kétezer éve,
tudta Mária, hitte József,
hogyan a gyermek fiú lesz.

Dehogyan volt akkor méhbe kukucskáló,
jövő-titkot elrabló ultrahang!
Nem unott, fáradt nőgyógyász,
vagy technikus mondta
a feszülő pocakot műszerrel nyomkodva,
hogyan lány-e, vagy fiú a baba...

...

Hanem próféta, Izaiás, mennydörögte szét,
a még-még-sem-fogantról az Úr üzenetét!
Sőt: jövődölése nemcsak a gyerek nemét,
de élete történetét is elmondta!
Hitte, aki hallotta és akarta:
Hívók? No, akkor sem volt belőlük sok.

Kiáltani, prófétálni, Izaiás – tudott,
ám babakelengyéről nem gondoskodott...
így hát maradt a szent családnak, mint tudjuk:
népszámlálási zűrzavar, istálló, jászol és piszok,
nincstelenség, magány és a semmi.

...

Nagyon nem jó ilyen helyre és így megérkezni....

S ami a semmiből kinőtt,
harminchárom év múlva: nincstelenség,
magányosan, vér-piszokban, zűr-zavarban,
a kereszten, vajon vissza, a semmibe került?

Út lett volna biz' az: semmiből-semmibe,
ha nincs ott, a kezdetén és végén Atyjának tenyere....
Az egyik, mondjuk a bal, amelyik őt, sírva, e világba
tette,

s a jobboldali, mely innen őt fölvette
(a jókor, jó helyen (??), jót szóló jobb latorral)
majd visszaadta, s legvégül magához emelte.

Mire volt elég a három tanítói év? Semmire?
Mert csupán egy magocskát,
egy mustármagot ültethetett...

Úgy vélem, tudod, hogy e mag mivé lett:

Fávé terebélyesedett....

(Vizsgálni – ugye, bizony –
inkább ezredéveket érdemes...)

(2023.nov.13-14.)

BABITS MIHÁLY

KARÁCSONYI ÉNEK

Mért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-úr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsesek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük hogy "megszületett"!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyujts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.

1932. tél

**MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT
KÍVÁN A KOINÓNIA
SZERKESZTŐSÉGE**